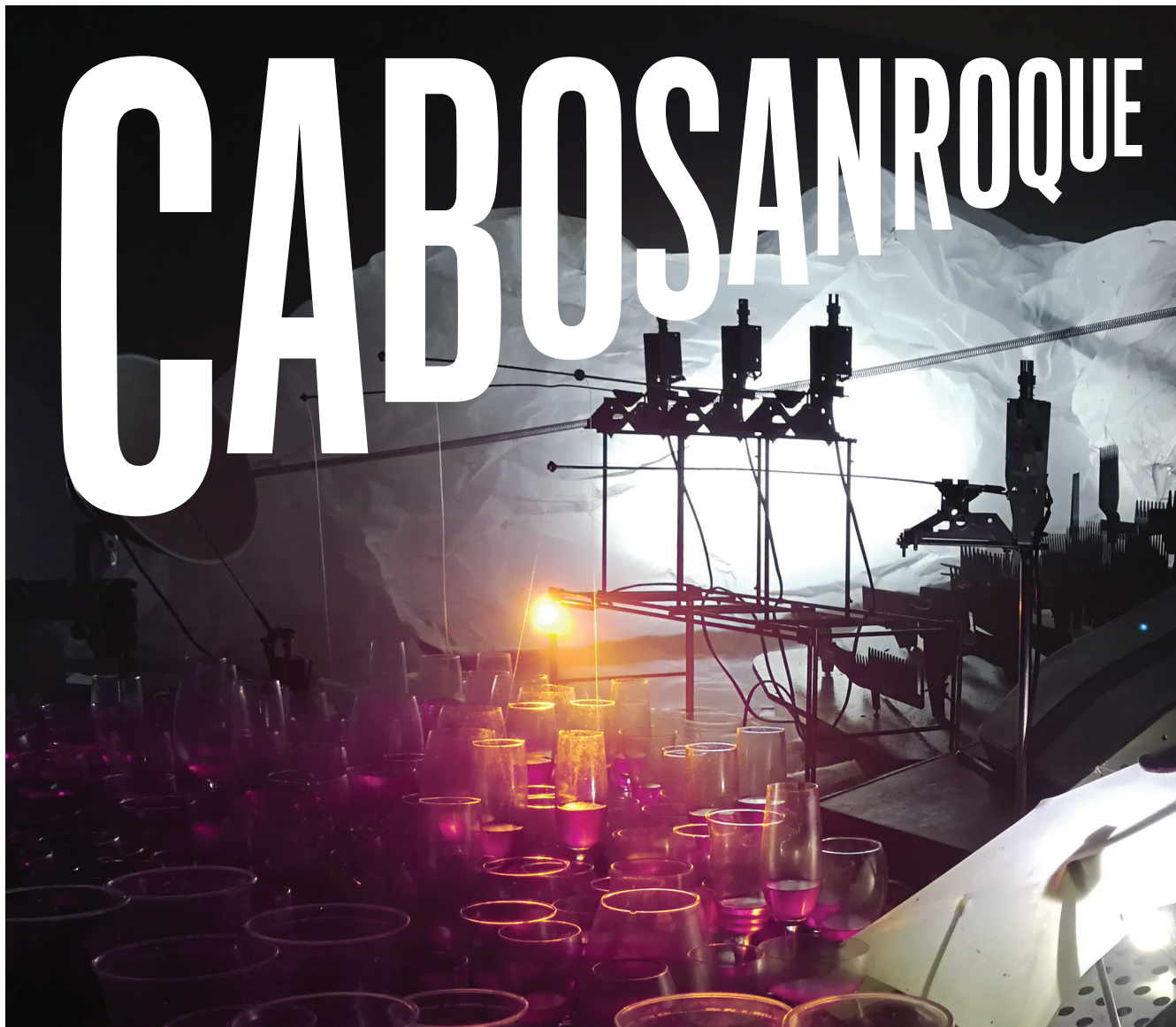

CABOSANROQUE

cabosanroque - No em va fer Joan Brossa

UN GÈNERE BASTARD

L'obra de **cabosanroque**, *No em va fer Joan Brossa*, es desplaça des dels gèneres típicament brossians per acabar en un nou gènere bastard, una barreja de prosa objecte, postteatre mecànic, transformisme objectual o màgia sense mag.

La introducció del concepte de màquina performativa, idea essencial dins de la feina de **cabosanroque**, fa possible un pont entre el poema objecte i el teatre d'acció de Brossa, eixamplant el territori del poema objecte amb el moviment. A l'obra de Brossa, el poema objecte pot expressar idea de moviment sense necessitat de moure's (molts d'ells se'ns presenten com un estat conseqüència d'una acció passada o endevinem una acció que és a punt de passar). El què aporta la "màquina", acompanyant-nos i provocant el canvi d'estat davant la nostra mirada, és l'aparició del so, el seu alliberament des de l'objecte.

El transformisme de Frègoli fou un tema recurrent en l'obra de Brossa des dels seus inicis. A *No em va fer Joan Brossa*, el transformisme es troba en els canvis de paisatge que apareixen al centre, a partir de l'acumulació d'objectes. S'aconsegueix la transformació d'un paisatge en un altre, un objecte desapareix com a objecte i passa a formar part d'una visió paisatgística, o bé esdevé un personatge/objecte diferent del què significava just en el moment anterior. La visió d'un objecte o bé la visió acumulativa de molts objectes semblants que acaben per configurar boscos, muntanyes, planes, camps, ciutats o mars i mai en un sentit estricte: on un hi veu una ciutat un altre hi veu un mar. Com un got de plàstic, en l'acumulació successiva pot esdevenir en un mar d'edificis il·luminats o bé en un riu.

LA PROSA-OBJECTE

La prosa que Brossa escriu a finals dels anys 40, explora la composició mitjançant la suma o collage d'imatges hipnagògiques, producte del subconscient. Sovint en resulta una combinació de paraules i imatges ambigües, que provenen de realitats sensorials diferents, i que cedeixen al lector la interpretació, el tancament de sentit. A la instal·lació **No em va fer Joan Brossa**, aquests textos, s'interpreten sonora i mecànicament al rectangle central de vint metres quadrats d'objectes, on s'hi omet deliberadament la paraula corresponent, amb la intenció de no coartar la lliure interpretació de l'espectador. La intenció és crear una nova prosa objectual, interpretació lliure de **cabosanroque**, que substitueixi el text original, però alhora conservi oberta la potencialitat significativa de l'original, i permeti a l'espectador la construcció de la seva pròpia interpretació. Alguns exemples de fragments de textos utilitzats:

El cistell de roba

(...)

"El metall i el vidre roden tot avançant o retrocedint pels corrents polars mentre cauen eternes neus. A les nits lunars el perfil de les muntanyes retalla les superfícies com un intel·ligent peix d'acer que passa de l'aigua a l'aire. Les neus de les muntanyes, abans de pintar parets i sostres, fan taques fosques als blocs de pedres alineats en llargues fileres, per planures cultivades."

(...)

"Amb el cos cobert d'inscripcions, al llarg del capvespre i de l'aigua, només deixeu lliure el so purament musical que no separa la fosca de la llum."

El Jardí de Batafra o El Molí de Carnaval

(...)

"La lluna és un arbre. Sofar llença els tions i es vesteix. Parlen els boscos i es veuen estàtues, l'única representació de les quals és el foc. Prop de les fonts se senten remors confuses, i el corn esquerre de la fosca s'eleva damunt la terra. (...) Prop de la seva cavorca, el xoc dels metalls impedia el pas dels rius verídics tombes ensota. Kna per maldat, va enviar a la terra l'aigua i el foc i es va precipitar fins als extrems dels boscos terminals. El déu començava a fumejar, confoia llampecs i llançava juraments. La terra es va omplir de malvestats. (...) Els volcans rebels de Rocomur ressorgien a la matinada i els cràters llançaven fumera densa en forma de terbolí fosc que arribava a gran altura."

(...)

LA PARAULA COM A MATÈRIA SONORA

El perímetre està format per l'absència d'objecte, en contrast amb el centre, i on diverses fonts de so encerclen l'espectador. Aquest altaveu parlen diferents poemes i fragments de poesia escènica de finals dels anys 40 que exploren les possibilitats de l'al·literació. La insistència fonètica acaba bandejant el significat de la paraula en favor de la seqüència de sons, gairebé com els poemes lletristes o dadà. La paraula com a matèria sonora.

Aquests textos s'han treballat amb 8 persones amb diferents discapacitats intel·lectuals. Cadascun d'ells ha llegit els poemes d'una manera diferent, condicionats per la seva capacitat de comprensió lectora i la dicció absolutament particular, vinculada tant a la personalitat com a les diferents discapacitats que els afecten. Les repeticions de paraules distorsionades fins a fer-se irreconeixibles, acaben explotant en noves sonoritats a cavall d'aquestes veus "estranyes" i no entrenades.

Així com Brossa utilitza el llenguatge com un vehicle poètic que pot obrir les portes de l'inconscient, a **No em va fer Joan Brossa** s'utilitza com a motor sonor que obre la musicalitat del text i de la llengua catalana.

Exemples de la poesia escènica que apareixen dins **No em va fer Joan Brossa** són:

Sonet mig tapat amb un llençol, 1974

Els assistents en fila índia, 1948

He deixat l'aixeta de l'aigüera oberta a la nit indicada. Pel corredor he trobat una poma on hi ha escrits al damunt els mots: He deixat l'aixeta de l'aigüera oberta a la nit indicada. Pel corredor he trobat una poma on hi ha escrits al damunt els mots; He deixat l'aixeta de l'aigüera oberta... etc, 1948

Veus: alumnes del COIET de Banyoles (Servei d'atenció especialitzada a persones adultes amb discapacitat a la comarca del Pla de L'estany)

Alex Alba

Pau Fernández Pujol

Eduard Martí Vergé

Jonathan Perasa

Carmelita Puigdemont

Jordi Saubí Gironès

M. Àngels Verge Mata